

det flere Gange tidligere, at det er en uheldig Titel, naar der i den er Tale om den offentlige Fred paa Folketjens Helligdage, hvis det er en Lov, der skal sikre Arbejderne Frihed. Naar jeg sammenligner dette Lovforslag, især som det foreligger, med den Lov om Fred paa Folketjens Helligdage, som er gældende her i Landet, vil man se, at den gældende Lov tilsiqter at sikre imod, at der er Alarm, om jeg saa maa sige, Støj, Ufred paa Folketjens Helligdage. Det er Stats-tjens Sag, men det har intet at gøre med Arbejdsfrihed. Det kan man ogsaa se af den første Paragraf, hvori der straks siges: „Paa Folketjens Helligdage ere fra Kl. 9 Formiddag til Kl. 4 Eftermiddag alle Arbejdspladser i eller udenfor Huset, der ved den Larm, hvormed de ere forbundne, eller i øvrigt ved den Maade, hvorpaa de foretages, maa forstyrre Helligdagens Fred, forbudne.“ Af samme Grund er der sørget for, at Butikkerne lukkes, ikke fordi man vil forbyde Folk at arbejde om Søndagen, thi det tillades bag ved de lukkede Skodder at arbejde saa meget, man vil, men fordi man vil have en vis Højtidelighed og Fred paa Helligdagene, og det kan man se bestemt deraf, at denne Lov er indskrænket til Byerne og ikke vil, at der paa Landet skal komme en lignende Fred, idet man der har Lov til at foretage hvilke som helst Arbejder. Den Tanke, der var i det første, her indbragte Lovforslag, var derimod den, at man skulde sikre Arbejderne Frihed hele Landet over, lige godt i Hovedstaden og i Byerne og paa Landet, men det mødte straks overordentlig Modstand fra den meget ærede Justitsministers Side. Naar det derfor siges af et æret Medlem, at denne Lov er bleven behandlet mange Gange, saa ligger det i, at vi ere frede langsomt frem fra det mindste Fremskridt til et større. Det begyndte med, at den ærede Justitsminister slet ikke vilde have noget med det at gøre, og derefter erklærede han, at han dog nok vilde have noget at gøre med Butikslukningen, da han troede, at nu begyndte den Ting at blive moden i Kjøbenhavn og saa vel ogsaa vilde blive det i Købstæderne, og saa er det endelig lykkedes os at drive ham til, trods megen Modstand fra hans Side, at tage Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder med. Paa den Maade er det kommet ind i Lovforslaget her i Tinget, og nu findes det paa en noget anden Maade i Lovforslaget, som det er kommet til os fra Landstinget. Det har været Stillingen, at vi have arbejdet for Helligdagsloven imod en bestemt Modstand, naturligvis ikke fordi man ikke skulde være folketjelig eller pietistisk nok paa højere Steder — det tror jeg

ikke, er Tilfældet — men fordi man ikke vilde komme den Bevægelse i Møde, som her gjorde sig gældende, og som er en ren og stærk Arbejderbevægelse. Naar vi nu skulde behandle Sagen, bør vi ikke forlade det tidligere Standpunkt, at behandle den fra et Arbejderstandpunkt, og jeg vil spørge den ærede Minister, om han ikke er enig i, at dette overhovedet ikke er nogen Lov om offentlig Fred paa Folketjens Helligdage, om han mener, at dette skal betragtes som et Tillæg til Loven af 1876, som handler herom, givet i samme Månd som den, eller om man ikke rettere bør sige, at dette er en Lov om Arbejderfrihed, som kan og bør udvikles langt mere, en Udvikling, der ikke bør opsættes til en ubvis Fremtid, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (K. S. Larsen) antydede, idet han dog er kendte, at Loven burde omfatte alle Arbejdere. Jeg tror, at den eneste Maade, hvorpaa dette kan opnaas, er, at vi ikke tage det mindste, som vi i Øjeblikket kunne faa, at vi ikke anvende den Opportunisme, som det ærede Medlem anbefalede, og tage akkurat det, der i Øjeblikket kan opnaas, eller som det er lykkedes at opnaa Overenskomst om, men at vi bruge den Strømning, der er oppe, til at faa noget mere. Det har tidligere været Folketingets Sæd, og jeg veed ikke, hvorfors vi i denne Sag skulle opgive den, siden jeg nu hører, at Sagen er en lykkelig Undtagelse fra den storpolitiske Overenskomst. Der er da saa meget mindre Grund for os til at gaa bort fra den Afgørelse, der tidligere er truffen her. I denne Sammenhæng er det interessant at se, hvorledes det er gaaet med Valgdagen. Der har altid tidligere været stillet bestemt Forslag om Optagelse af Valgdagen i denne Lov, fordi det er en Arbejderlov, hvorved man vil give Arbejderne Frihed, blandt andet ogsaa politisk Frihed og Lejlighed til at benytte den paa Valgdagen. Det er blevet indbendt, at Valgdagen hører ikke hjemme paa denne Lov. Nu, det kan være rigtigt, naar denne Lov virkelig blot er en Helligdagsglov, men det er den ikke ifølge vort Standpunkt, og at den ikke er det, kan ogsaa ses deraf, at Grundlovsdagen er kommen ind i Loven, thi hvor hellig end Grundloven holdes af det høje Ministerium, saa er Grundlovsdagen dog ikke en ren og stærk Helligdag i Folketjens nu til Dags. Men naar Grundlovsdagen er kommen ind i Loven, hvorfors kan Valgdagen saa ikke komme med? Der er henvisst til, at den vilde kunne faa en mere passende Plads paa en Valglov. Jeg veed ikke, om der